

H. (28) uit Egypte

“In het Wereldhuis ben ik eindelijk geen nummer meer, maar een méns.”

In het Wereldhuis zijn de mensen écht. Hier voel ik respect, liefde en rechtvaardigheid. Het leven is momenteel ontzettend hard voor me, maar in het Wereldhuis kan ik even uitblazen en me opladen. De mensen voelen als familie. Ze zijn oprecht geïnteresseerd in hoe het met me gaat. Nederland heeft me lange tijd erg teleurgesteld op het gebied van mensenrechten en respect. Maar in het Wereldhuis vind ik dit wel.

In 2007 ben ik gevlucht uit Egypte. Als koptisch christen kwam ik in de problemen en moest ik het land uit. Je bent in Egypte tegenwoordig niet meer vrij om te geloven wat je wil. Mede door de opmars van de Moslim Broederschap ben je er als christen niet meer veilig. Ik word er dood gewenst. Om mijn familie te beschermen, ben ik gevlucht naar Nederland. Ik dacht altijd dat dit het land was van tolerantie en waar de mensenrechten hoog in het vaandel staan. Een land waar je als politiek vluchteling bent beschermd en wordt gerespecteerd. Helaas is het omgekeerde het geval.

De Nederlandse regering is van mening dat Egypte een veilig land is en er voor mij geen reden is om te vluchten. Dus krijg ik hier geen visum. Maar mijn vaderland is allesbehalve veilig voor andersgelovigen. Nederland weigert dit te erkennen vanwege politieke redenen. Hierdoor ben ik nu constant op de vlucht. Ik ben zelfs gevangen genomen. Alleen maar omdat ik niet de juiste papieren had. Tijdens mijn gevangenschap mocht ik niemand bellen. De politie onthield me bovendien van de medicijnen die ik elke dag hard nodig heb. Dus zelfs mijn basisrechten worden door de Nederlandse regering ontnomen. Ik voel me hier een nummer, een dossier. Geen echt mens. Ik ben erg boos en gefrustreerd.

Gelukkig biedt het Wereldhuis mij een helpende hand en wat rust. Ze zijn hier eerlijk en doen echt wat voor me. De eerste keer dat ik hier kwam, schaamde me ik om geld en andere hulp te vragen. Maar de pastoor en de prettige sfeer zorgden er al snel voor dat het Wereldhuis een thuis voor me werd. Bovenal ben ik hier weer mens, niet slechts een nummer. De verschillende culturen, ideeën, kleuren en geloven maken echt contact met elkaar, zonder vooroordeel. In het Wereldhuis voer ik eindelijk weer gesprekken van mens tot mens.